

седите, Дика... Дали си стои старата любима къща с малкия стръмен двор, с навеса и с кошарата за овцете? Дали владетелят беше им направил нова къща както обеща? За това Орфей не беше питал, пък и никой не беше му казал нещо. И на него му се искаше да намери всичко непроменено, мило, познато, скъпо.

Ами ако го спрат насред пътя? Орфей трепваше плахо. И тутакси се съвземаше. Че защо ще го спират? Защо ще го връщат? Нали той може да се върне когато си пожелае? Така каза, така обеща владетелят. Но ще удържи ли обещанието си?

И наистина, още на следния ден владетелят изпрати своя най-верен прислужник при Орфея.

— Мар, — каза му той, — ще го наблюдаваш много внимателно и за всичко ще ми съобщаваш. Струва ми се, че това малко диваче мисли да бяга.

Мар се премести в малкия дворец край морето, с душа угнетена и потисната. Но той не можеше и да предполага, че малкият музикант е толкова постърнал и отпаднал. На стария прислужник се доплака, когато видя съсипаното момче. Защо наистина го държаха в този дворец и в този град като птиче в клетка? Та то е като сукалче, откъснато от гръдта на родната си майка! Ще го затрият без време тези жестоки и охолни хора, които са свикнали само да им служат и да ги забавляват. Но от време на време старият Мар се сяпаше като опарен — той се страхуваше дори да мисли така за своите господари. Ами ако те се догадеха по някакъв начин? Ще го разкъсат на парчета, няма и следа да остане от него...

Освен Мар, владетелят изпрати в двореца и няколко от най-доверените си и най-ловките си съгледници. Тези хора постъпиха в малкия дворец като прислужници, но още в първия ден Орфей